

la Residència

En Gabriel i la Mercè, tota una vida junts

Gabriel Castellsagué Bertran i Mercè Alabau Sabaté són una parella de "joves" que són entre nosaltres, a la Residència Adolfo Montañà, des de l'agost de 1991, on van poder entrar després d'una espera de tres anys. En Gabriel i la Mercè són un dels dos matrimonis que viuen a la Residència. Els conec des que van arribar-hi i us puc assegurar que són una parella encantadora.

El que us explicaré sobre ells només és una petita mostra de tot el que tenen per explicar sobre les seves vides. Llargues vides, doncs en Gabriel va néixer a Can Gabriel, a la Roca del Vallès, el 26 de juny del 1909 i la Mercè, el 12 de febrer de 1912 a Teià. La vida d'en Gabriel, fill de Genís i Francisca, ha estat sempre lligada al camp, encara que, segons ens explica, va poder anar "una mica" a escola entre els 7 i els 14 anys. Això d'anar a escola "una mica" es devia al fet que sovint estava malalt, fins al punt que la seva mare el va portar a Lourdes. Als 18 anys es va posar pitjor, a causa d'un abscess a l'orella, i el metge de la Roca, amb l'ajut d'un altre metge de Mataró, el va operar a pagès amb un llum de carbur.

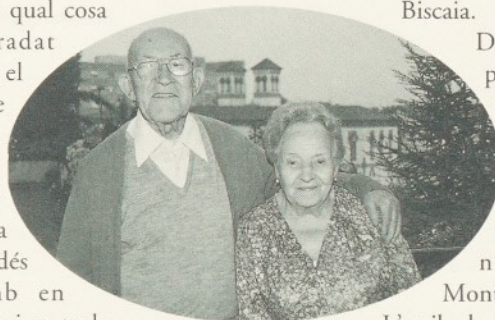
La Mercè, filla de la Maria i en Miquel, que feia transports en carro, va anar a viure a Alella quan tenia cinc anys. Ens explica que anava al col·legi de les Germanes M. Auxiliadora d'Alella i que va aprendre moltíssimes coses d'aquells anys. Quan només tenia 10 anys la seva mare va morir i el seu pare va haver de tirar enda-

vant amb els seus sis fills. A ella li agradava molt anar a passar uns dies a casa dels seus tiets, en Pere i la Teresa, a Can Sora, a la Roca del Vallès. A Can Sora, juntament amb els seus cosins, en Jaume i la Mercè, amb els quals es portava pocs anys, s'ho passava d'allò més bé. Anaven a ballar a les sales de la Roca, la del "Parque" i la Sala de Dalt, i també venien a la Unió de Granollers, a escoltar i veure sarsuela. En aquells temps, la Mercè treballava a pagès i aprenia a cosir, la qual cosa sempre li ha agradat molt. Finalment, el seu pare, en veure que aquestes estades a Can Sora eren cada vegada més llargues, la va deixar que es quedés a viure-hi. Amb en Gabriel eren veïns i es troba-

ven al ball, encara que ell no és gens ballador. Es van prometre l'any 1931 i es van casar pel civil el 12 d'abril del 1933 i per l'església el 13 a la Parròquia de la Roca.

No tot va anar tan bé com us he explicat fins ara, ja que l'any 1936 va esclatar la guerra. En Gabriel no hi volia anar i es va fer el desentès: es va amagar durant més d'onze mesos, fins que uns carrabiners van amenaçar amb agafar i emportar-se la Mercè i la seva sogra, la qual cosa el va fer desistir. El van enviar presoner a la fàbrica de tabac de Tarragona, al front, a Cardona i també als claustres anomenats "nevera" de la Catedral de la Seu d'Urgell, on una

vegada els del CIM es van oblidar que hi eren. La Mercè, juntament amb la seva cosina, li portava menjar i roba tan aviat com rebien notícies d'on era, encara que no sempre li ho comunicaven. També va passar per un camp de concentració fins al seu alliberament a mitjan any 39. Durant tota la guerra, com a "càstig", van obligar a la família a tenir cinc refugiats i alimentar-los. Eren un matrimoni de Sant Sebastià i una senyora vídua amb dues filles de Biscaia.

Després de la guerra, poc a poc tot es va anar normalitzant i van tenir la seva filla, la M. Àngela. Amb els anys, la filla els va donar tres néts, la Mercè, la Montserrat i en Bernardí.

L'arribada d'en David els va fer besavis.

Els anys anaren passant i, en trobar-se sols a la Roca, van decidir demanar plaça a la nostra Residència sense consultar la família, ja que no volien ser una càrrega ni per a la filla ni per als néts. Ara gaudeixen d'una vellesa tranquil·la, acompanyats dels altres residents i de la seva família, que no deixa de visitar-los.

Des del dBaB els desitgem molts anys de vida entre nosaltres.

Consol Fusté

sala de lectura

Un hivern plàcid, Miquel Martí i Pol, Edicions 62, 60 pàg.

Llibre d'absències, Miquel Martí i Pol, Editorial Empúries, 70 pàg.

Després de força temps de no llegir poesia, aquests dos llibres de Miquel Martí i Pol m'han reconciliat amb aquest gènere.

El primer parla de la malaltia i de la

Sala de lectura

vellesa en relació amb l'entorn de l'autor. De vegades ressegueix, amb resignació, el perfil de la incapacitat física amb apunts dels anys de joventut passats; d'altres, la rebel·lió a aquesta situació provoca uns poemes durs i neguitosos.

El segon llibre tracta de la mort, una absència que esdevé un elogi de l'amor i de la complicitat en la parella. Són poemes

amb música pròpia, poemes nets, on la mort no és un fet tràgic i l'absència matisa la solitud de l'autor.

Tots dos llibres són de lectura recomanada per fer un exercici de tendresa cap a situacions tan injustes com la malaltia i la mort.

Montse Ortiz i Aycart